

За околицею, мов кинуте кимось намисто...

На території Костянтинівської сільської ради є гарне село Орлівка. Невелике за територією, кількістю жителів, але мальовниче своєю природою потопає в зелені віковічних лісових дерев, луків. Через географічну близькість до Сарн стало своєрідною його околицею, навіть міська маршрутка № 7 з'єднує обидва населені пункти. Якщо такими темпами, як нині, йтиме індивідуальне житлове будівництво, вони в найближчому часі з'єднаються... Сюди завітали, аби дізнатися про життя селян.

З минувшини

Поліський край багатий оповідями, переказами, повір'ями про минувшину. Кожні урочище, річка, населений пункт мають свою багату історію. При в'їзді в Орлівку стоїть будинок, який нагадує житлове помешкання. 125 років тому його збудували для пана Юзефа Орловського в густому лісі, серед непрохідних хащ. Про цей маєток існує багато переказів. Саме на честь пана село має назву Орлівка. Він був грамотною людиною зі шляхетної родини. Дуже багато читав, але найбільше любив ліс. Через що й місце для забудови вибрав серед правічних дубів і грабів. Подейкували, що розмовляв з пташками, звірами. Вночі ходив у лісі сам, без прислуги, а місцем відпочинку був фільварок, за вісім верст від головного будинку. Нині це село Янівка. Серед ночі на фільварок прибігали вовки, зайці, лисиці, а пан частував їх хлібом, м'ясом, сушкою. Це випадково бачив лісоруб, який дуже здивувався й злякався до півсмерті. Прийшовши в село, розповів сусідові, той куму. Згодом усі дізналися про захоплення Юзефа. Щоправда, він не здогадувався, що люди знають про його таїнство. Аж тут жінки, які вдосвіта прийшли по гриби, побачили таку картину: пан стоїть біля озера, що серед лісу, й задушевно розмовляє з лебідкою. А очі в нього, мов без зіниць, так світяться. Зійшло сонечко й лебідка полетіла, а він застогнав і впав додолу. Відтоді його більше ніхто не бачив. Говорили, начебто він у Львові чи Кракові. Дім з його розпорядження зайняли під контору великої Волинської цегельні. У роки Другої світової війни тут стояв гарнізон, а в післявоєнні й до наших днів – приміщення початкової школи.

Школа доброти, людяності, успіху

Свого роду візитівкою Орлівки є її початкова школа. Нова, світла, простора вона, мов кинуте кимось намисто, вабить око перехожих. Так і хочеться заглянути в цей храм мудрості, освіченості, загальнолюдських цінностей. До речі, місце для будівництва вісім років тому не поміняли, а спорудили поруч зі старою, в якій нині функціонує чудова музейна кімната. Її ще називають лісовою, адже навколо незліченний світ флори та фауни. За свідченням історичного літопису, в нове 21 століття заклад перейшов із новим, талановитим, творчим, завзятим директором Світланою Рибнік. Спеціаліст вищої категорії, учитель-методист уміло організовує навчально-виховний процес і керує творчим колективом. Діють тут 7 класів, в яких навчаються 93 учні.

Але спочатку зазирнемо в історію навчального закладу. Ставши директором, Світлана Миколаївна поставила собі за мету будь-що побудувати нове приміщення, адже старе не вмещало всіх учнів, доводилося працювати у дві зміни. Це були тяжкі часи. Єдина прибиральниця Тетяна Прозапас виконувала обов'язки і завгоспа, і двірника, і сторожа. Воду брали далеко, носили дрова, щоб отопити будівлю, що й виконувала ця тендітна жінка.

У директора знайшлися однодумці, які допомогли, підтримали. Це Олександр Юркевич, Анатолій Остапчук, Олексій Хомич, Наталія Параниця, Віталій Годунко, Олексій Босий, Микола Морозюк, Василь Пістоль, Іван Тотовицький, Петро Дойчук, Володимир Берденко, жителі села та батьки учнів. Цікавим є той факт, що перший ескіз на аркуші паперу у 2000 році створив Петро Дойчук, а схему-проект нової школи зобразив на подвір'ї тодішній голова районної ради Олексій Хомич. Завдяки старанням будівельників, якими керували Віктор Тусь, Василь Пехотін, школа росла на очах. Теплі класи, великі коридори, світла вчительська, довгоочікувані їдальня, комп'ютерний клас радували педагогів та учнів.

І ось нарешті 23 серпня 2006 року навчальний заклад відкрили. Всі дивувалися, наскільки гарним виявився плід старань органів державної влади, директора, вчителів і батьків. За перші роки існування відбулося дуже багато подій. Це і відкриття музейної кімнати у 2007-ому та кімнати вишитого рушника у 2009-ому, створення екологічної стежини та робота науково-дослідної ділянки. Ведеться тісна співпраця з Сарненським педагогічним коледжем, студенти якого проводять тут свої перші уроки та виховні заходи. Приємно, що більшість учителів є випускниками педколеджу.

Школа в Орлівці недаремно отримала звання елітного закладу, навчально-виховна робота в якому на високому рівні. А за досвідом приїжджають делегації не лише з України, але й із ближнього зарубіжжя. Також проводять районні, обласні конкурси, семінари. Колектив працює над науково-методичною темою: «Розвиток компетентностей та успіху дитини шляхом впровадження інноваційних технологій, організації природоохоронної та екологічної роботи школи в умовах особистісно зорієнтованого навчання».

Наполеглива праця педагогів спонукає до здобуття все нових і нових перемог, а їх чимало. Так, у районному й обласному етапах конкурсу спортивної гри «Сімейні перегони» стали переможцями. Вихованці неодноразово здобувають призові місця в загальнорайонних, обласних, всеукраїнських олімпіадах і конкурсах. Для всебічного та гармонійного розвитку дитини працюють гуртки: ляльковий, «Флористика», «Hello, English», «Юні олімпійці», комп'ютерної грамоти, «Пошук», «Веселі нотки», «Лісовичок», «Юні квітникарі» й ін.

Досягнень у закладі багато. Але в молодого колективу педагогів-однодумців ще є багато ідей, думок, задумів, які потрібно втілити в життя... І весь цей час із ними ще довго будуть люди, які завжди допомагають, турбуються про школу та її учнів. Це райдержадміністрація, районна рада, відділ освіти РДА, Роман Боровик, Сергій Белеля, Руслан Цуман, Олег Політило, Анна Бахно, Микола Морозюк, Богдан Біжик, Олег Жошко, Михайло Чиж, Іван Мельник, Анатолій Корінь, Микола Канський, Анатолій Каленюк, Михайло Білецький, Василь Пістоль, Іван Тотовицький та ін. Тож педагоги й учні щиро їм вдячні за це.

Може стати її покликанням...

Успіхи в роботі будь-якого відділення поштового зв'язку значною мірою залежать і від обслуговування населення листоношами. У холод і спеку, дощ і сніг вони поспішають до людей, які з нетерпінням чекають їх. У листопаді минулого року в поштове відділення Сарни-2 прийшла на роботу Ольга Борейчук. «Хоча маю освіту кооператора, - каже молода жінка, - вирішила спробувати попрацювати листоношею, бо за професією роботи не знайшла. Потрапила в привітний, доброзичливий, дружний колектив. Спочатку було важко, але опанувати обов'язки допомогли керівник Вікторія Іванова та досвідчені колеги.

Нині вже самостійно все роблю. Люблю йти до людей, допомагаю їм, розношу чимало періодики, а ще соціальні виплати. Серед газет популярністю користуються «Сарненські новини». На моїй ділянці - 246 примірників «районки». Без примусу жителі декількох вулиць Сарн і села Орлівка, які обслуговую, передплачують газету на друге півріччя. Завжди намагаюся вчасно дійти до кожної домівки. Особливу увагу надаю людям похилого віку та ветеранам, бо знаю, що таке старість». Лише додам, робить усе це жінка на власному старенькому велосипеді.

«Уважність, старанність відзначаю в роботі цієї листоноші, - говорить начальник Сарненського центру поштового зв'язку № 5 Рівненської дирекції УДППЗ «Укрпошта» Лідія Козінова. – Працює нещодавно, тож тільки наполегливий труд, дисциплінованість допоможуть їй опанувати всі секрети дуже відповідальних обов'язків. Цього щиро їй бажаємо».

Спілкуючись з Ольгою Сергіївною дізнався, що вона виховує дітей, дає лад своєму господарству, де чимало домашньої живності. Та й праця листоноші їй припала до душі, може стати її покликанням. Тож хай так і буде.

Лікарня – донор сільського бюджету

У розмові з головою Костянтинівської сільської ради Романом Боровиком дізнався, що найбільш потужним донором сільського бюджету є КЗ «Обласна психіатрична лікарня с. Орлівка» Рівненської облради. Прибутковий податок із доходів фізичних осіб є надійним його поповненням. Кошти йдуть на вирішення питань територіальної громади.

«Цей медичний заклад почав функціонувати в 1983 році, - розповів його керівник, досвідчений лікар-психіатр та організатор охорони здоров'я вищої категорії Анатолій Каленюк. – Надаємо спеціалізовану психіатричну допомогу за територіальним принципом, тобто мешканцям північних районів області. Але це не означає, що відмовляємо жителям з інших районів і м. Рівне. Допомагаємо всім, хто звертається. Потужність лікарні після введення в дію становила 610 ліжок, нині – 250. У нас працює 5 лікувальних відділень: соматопсихіатричне, психоневрологічне, психіатричне чоловіче та жіноче, психотуберкульозне. Також задіяні лікувально-діагностичні кабінети: функціональної діагностики, рентген-кабінет, стоматологічний, фізіотерапевтичний, гінекологічний, хірургічний, клініко-діагностична лабораторія, централізована стерилізаційна, лікувально-трудова майстерні й ін. Щорічно в закладі лікуються понад 3 тисячі пацієнтів, яким надають якісні послуги 300 працівників. Колектив сумлінно, добросовісно, відповідально, високопрофесійно виконує свої обов'язки. Хочу відзначити завідуючих психоневрологічним відділенням Петра Петрука, соматопсихіатричним - Галину Ткачук, головну сестру медичну Любов Константинову, сестру медичну приймального відділення Євгенію Чорну, завгоспа Михайла Чорнобая, санітарку Галину Волинську та багатьох інших колег, які своєю самовідданою працею забезпечують стабільну роботу закладу, створюють його позитивний імідж, бережуть вірність клятві Гіппократа».

Завжди підставить плече...

У приміщенні обласної психіатричної лікарні знайшов собі прихисток і сільський фельдшерсько-акушерський пункт. Під час відвідин нас радо зустріла спеціаліст вищої категорії, медик із 40-річним стажем Ольга Янцевич. Хоча жінка вже на пенсії, проте ще працює. Коли молода завідувача пішла в декретну відпустку, сільська громада зажадала бачити на посаді досвідчену медичку. Ось так і повернулася на роботу. У ФАПі чистота й порядок, вдосталь ліків. За словами Ольги Янцевич, існує тісна співпраця з психіатричною лікарнею. В Орлівці, урочищі «Вовчі гори», хуторі Киселі проживають понад 600 мешканців. Найбільше людей турбують простудні хвороби. А медичну допомогу надають усім, хто її потребує.

Михайло МАЛАФЕЙ.